

[Svend Jørgensen.]

odiøst skær, noget i retning af almisse. Det ærede medlem hr. Kaj Andersen ville sammenligne eengangstillægget med rådighedsbeløbet. Det kunne være fristende at komme nærmere ind på dette spørgsmål, men jeg vil blot sige, at en sådan sammenligning lader sig nu ikke drage. Der er en meget væsentlig forskel på eengangstillægget og rådighedsbeløbet, som kommunerne bruger landet over til støtte af dårligt stillede aldersrente- og invaliderentemodtagere.

Dernæst har jeg et par ord at henvende til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen. Det ærede medlem er jo vokset op i et godt dansk lærerhjem, så hun kender åbenbart det bibelske ord: Du raser, Paulus, din megen viden gør dig rasende. Det kom jeg til at tænke på, da jeg her hørte det ærede medlems tale i dag. Vi andre talte „overlegent“ efter hendes mening; det er allerede påtalt, men jeg vil også gerne sige, at den udtalelse er jeg ikke glad ved. Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen kaldte den nye medicinordning et direkte tyveri fra de gamle; hun talte om denne „elendige“ medicinordning, som efter hendes opfattelse — hun brugte ganske vist et citat — var en pind til rentemodtagernes ligkiste. Jeg vil hertil sige, at det ærede medlem taler her mod bedre vidende. Nu skal jeg fortælle det ærede medlem en ting, som det ærede medlem udmærket godt ved. I de allerfleste kommuner, i hvert fald i landkommunerne, betaler de sociale udvalg al medicin til rentemodtagere og kronisk syge, al medicin, som ikke bliver betalt af sygekasserne. Det gør vi i min kommune, og det gør man i de fleste af de kommuner, som jeg kender og taler om her. Nogle steder anvender man dertil rådighedsbeløbet, de 7½ pct. af det foregående års grundrente for aldersrente- og invaliderentemodtagere, men jeg kender også eksempler på, at man udover dette beløb, når man uden at komme i strid med refusionsreglerne kan gøre det, betaler medicin. Jeg ved udmærket godt, og det ved det ærede medlem også, at mange steder i byerne, og især her i København, anvender man dette rådighedsbeløb på en helt anden og efter min opfattelse helt forkert måde, idet man i den sidste måned af regnskabsåret deler rådighedsbeløbet ud på samleband, lige meget til hver. Men det har aldrig nogensinde været meningen med rådighedsbeløbet. Det har været meningen, at det skulle kunne anvendes netop til sådanne ting som medicin og hjælp til enlige kvinder, f. eks. dem, der som regel holder sig til-

bage, og som vi ude i landkommunerne kender og ønsker at hjælpe. Det er sådan jeg mener at rådighedsbeløbet skal bruges.

Det ærede medlem var irriteret over, at jeg havde sagt, at hendes forslag var overbudspolitik og overflødigt. Jeg sagde nu: delvis overflødigt, og det fastholder jeg. Det er overflødigt, fordi den højtærede socialminister jo allerede har foreslået halvårslige reguleringer. Det er også overflødigt, fordi de sociale udvalg er i stand til at betale medicinen for rentemodtagerne og gør det. Det ved det ærede medlem, og hvad skal så alt det hykleri til?

Da vi nu taler om medicin og medicinordning, finder jeg anledning til at sige, at jeg ganske vist vedkender mig mit medansvar for loven om den nye medicinordning, men jeg må føje til, at ministeriets cirkulære af 28. juni 1951, som allerede har været omtalt tidligere i denne diskussion, var en ubehagelig overraskelse. Det er efter min og mange andre politikeres mening, efter mange lægers og sygekassefolks mening for kategoriisk. Jeg mener, at man i hvert fald må flytte levertranspræparaterne over til gruppen med tilskud og i det hele taget ved først give lejlighed tage hele spørgsmålet op til nærmere drøftelse og eventuel ændring.

Der har flere gange været talt om folkeforsikringskommissionen. Jeg har med vilje ikke villet nævne noget om denne kommission og dens arbejde i mit første indlæg, fordi vi ved det sidste møde i kommissionen blev enige om ikke nærmere at omtale arbejdet. Det vil jeg heller ikke gøre, men jeg vil dog sige så meget, at jeg har den opfattelse — og den tror jeg de øvrige medlemmer af kommissionen deler —, at vi nu meget stærkt nærmer os afslutningen, og at man meget snart vil kunne forelægge et resultat af overvejelserne og føre det ud i livet, og jeg tror, det vil blive til gavn og glæde for rentemodtagerne.

Evald Christensen: Jeg vil gerne erkende, at den gamle form for ydelse til medicin gik for vidt, det kender jeg i mange tilfælde fra mit eget sogn beviser på. Men på den anden side vil jeg gerne takke den højtærede minister for, at han kunne tænke sig ikke at fastholde en altfor streng ordning på dette område, men også yde medicin i fremtiden, også udover hvad vi nu yder, og det mener jeg er nødvendigt.

Jeg synes også, det var på sin plads, om vi, som også nævnt af en anden ordfører, gav de gamle og invaliderne hjælp til at skaffe sig sko, lige så vel som vi nu yder